

mentere, hvorledes denne Afstemning foregik. Jeg skal i saa Henseende henvise til en Adresse, den Adresse, jeg før omtalte fra Kolonialraadet paa St. Thomas og St. Jan. Med Formandens Tilsladelse haaber jeg at maatte oplæse nogle Udtalelser i den. Der siges først af Kolonialraadet, „paa egne og samtlige Indvaaneres Vegne“, at de have glædet sig ved at faa det Samtykke tilbage, som Hans Majestæt har meddelt det, hvilket Samtykke „vi kun efter allerhøjeste Opfordring gave til Adskillelsen fra Deres Majestæts Krone“, og saa hedder det yderligere i denne Adresse, efter at Kolonialraadet først har bevidnet Hans Majestæt den Hengivenhed, som naæredes over for Hans Majestæt paa Øerne, til Forklaring af, at desuagtet saa mange stemte for Afstaaelsen, „saa vil Deres Majestæt allernaadigst deri hos Mange have set et yderligere Bevis paa deres Loyalitet og Hengivenhed for Deres Majestæts ophøjede Person, *da alt blev gjort i Overensstemmelse med Deres Majestæts højst-egne udtalte Ønsker.*“ Altsaa naar det siges, at saa mange have stemt for Afstaaelsen, saa har Motivet kun været det: Kongen har sagt det, og saa gøre vi det. Det siges udtrykkelig i denne Henvendelse. Saa kan man jo spørge: Hvorledes har den Opfattelse da kunnet komme frem; Hans Majestæt havde jo ikke sagt andet end: Vi ville ikke øve Tvang paa vore Undersatter, de skulle gennem en fri Afstemning kunne tilkendegive deres Villie. Til Forklaring heraf skal jeg oplyse, at det hedder i et Andragende, der samtidig fremkom fra Beboerne paa St. Thomas, at da Hans Majestæt havde besluttet — og meddelt denne Beslutning — at afstaa denne Ø, „bidroge vi fra vor Side villigen vor Del til Opnaaelse af det tilsigtede Øjemed og afgave ifølge Opfordring af Deres Majestæts overordentlige Kommissær med Glæde vor Stemme for den paatænkte Afstaaelse.“ Saaledes blev den Afstemning ledet. Det var opfattet saaledes, at det var Hans Majestæts allerhøjst udtalte Ønske: Øerne skulde afstaa, og saa stemte Beboerne i Overensstemmelse med dette Hans Majestæts Ønske, og den kongelige Kommissær gjorde sig til Tolk derfor ved at opfordre Beboerne til at stemme for Afstaaelsen. Naar Afstemning nu skulde foregaa „saa nær som muligt i samme Form og paa samme Maade, som brugtes i 1867“, saa vil jeg nok spørge, om nogen vil sige, at det blev en betryggende Afstemning. Altsaa, det gaar jeg ud fra, at naar vi have

opstillet Fordringen om, at Beboerne ved en betryggende Afstemning skulle give deres Villie til Kende, burde dog ingen kunne mistænke os for at have ment, at det skulde være en Afstemning, der foregik paa den Maade som Afstemningen i 1867. Og naar man saa vil spørge: Hvorledes kunde den Opfattelse fremkomme, skal jeg sige, at det var ganske naturligt, saaledes som Situationen forelaa for de paagældende Beboere. Kongen havde underskrevet Traktaten, Landsting og Folketing havde vedtaget den, nu stod kun tilbage at indhente Samtykket derovre fra. De maatte da ganske naturlig sige: Ja, alle ere jo enige om at sælge, saa kan det jo ikke nytte, at vi sige imod, vi have kun at sige Ja og Amen til det, der er sket. Men det er virkelig ingen fri Afstemning, naar den foregaaer under saadanne Former. Ganske det samme og i endnu forhøjet Grad vilde kunne tænkes at foreligge, hvis vi her først vilde vedtage Traktaten og saa blot sige: og saa kunne I stemme, om I ville eller ikke. Skete det, var det givet, at saa vilde de ganske naturlig ræsonnere som saa: Ja, de ere jo alle enige om at ville sælge, saa spørge de os vel kun for en Forms Skyld; hvad Meningen er, kan der vel ikke være Tvivl om. Der var en Tid, da vi vare velstaaende, da sendte vi hvert Aar vort klingende Overskud hjem til Moderlandet, nu er det gaaet tilbage for os, nu ere vi blevne trængende til Støtte, nu bryder man sig ikke om at beholde os, nu er man ked af at have denne Byrde paa sig, nu er det Millionerne, man kan faa ind ved at sælge os, der virke, det er derfor, vi blive afhændede. Og selv om de ogsaa vilde sige: Ja, men vi vilde dog gerne blive ved at være ved Danmark, det Land, som vi nu have tilhørt i saa lange Tider, med hvilket vi have delt ondt og godt — og de saa stemte i Overensstemmelse dermed og kom tilbage —, hvad kunde de saa være udsatte for, hvorledes vilde man saa tage imod dem? Ja, man vilde maaske sige eller de maatte i alt Fald være fattede paa, at man sagde: Naa, ere I der igen, vi troede dog, vi paa en skikkelig Maade vare blevne af med jer, for I repræsenterer jo kun en Udgift for os. — Nej, saaledes skal der ikke afstemmes, saaledes skulle Beboerne ikke kunne ræsonnere. Inden vi skride til at spørge dem, skal Sagen forelægges saaledes, at den staar fuldstændig frit for dem, saaledes at intet er afgjort, intet er foregrebet, men at de have Følelsen af, at